

خیلواکي، بی له دموکراتیکو ارزښتونو بی مانا ده

ضرورت همصدایی و همبستگی بیشتر برای زنان

می‌کشند.

کار گرفت؛ و به این شکل بدترین توهین را به زنان تحت ستم چند لایه انجام داد. ما در حالی به استقبال هشتم مارچ، روز همبستگی بین المللی زنان می‌رویم که زنان افغانستان کماکان اسیر پنجه‌های کفتاران و دیوصفاتی‌اند که با هر عمل و حرکت، جز زن‌ستیزی وحشتناک چیز دیگری را به نمایش نمی‌گذارند. انگار برای اینان، مشغله دیگری جز مخالفت با زن وجود ندارد. سپردن افغانستان به دست وحوش طالب توسط امریکا و متحدان جنایتکار آن، زنان را که فکر می‌کردند تحت حاکمیت «جمهوریت» تا حدودی از

دور اول حاکمیت طالبان که با زن ستیزی هستریک توأم بود، زنان را از هر نوع فعالیت اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی و تعلیمی کنار گذاشت. نه سال حاکمیت تیوکراتیک دولت اسلامی ربانی و امارت اسلامی طالبان، جسم و روان زنان را چنان فرسوده و از کار انداخت که سال‌ها نیاز بود تا زنان بار دیگر قد برافرازند و برای اعاده حقوق از دست رفته به مبارزه بپردازند. بیست سال حاکمیت پوشالی «جمهوریت» نه تنها نتوانست جسم و روان زخمی زنان را التیام ببخشد بلکه با سوءاستفاده از نام زن، زنان را به ابزاری برای فند و نمایش به

زنان افغانستان در طول تاریخ در نظام‌های مختلف تحت تبعیض و ستم چند لایه قرار داشته‌اند. هر دولت و حکومتی که حاکم شده است، به نوبه خود با شیوه‌های مختلف بر جسم و روان زن ستم روا داشته و زنان را به اشکال گوناگون تحت شکنجه قرار داده است. زنان به ویژه تحت حاکمیت اسلام سیاسی، بیشترین تبعیض، توهین، آزار، اذیت و آسیب بدنی، روحی و روانی را در کشور ما تجربه کرده‌اند. زن ستیزی حاکمیت اسلام سیاسی چنان بویناک و متعفن است که پیروان چنین طرز تفکری هر قدر تلاش می‌کنند تا گندش را کم کنند، بیشتر آن را به گند

«دويمه سقاوي»، د سقويمز بر بندول که د توکميزې کرکې پارل؟

د «دويمه سقاوي» کتاب چې ظاهرأ د شوراى نظار او جمعيت اسلامي د جنايتونو د بر بندولو په موخه ليکل شوى، منځپانگه يې د پښتون واکمن طبقاتي شوونيزم پر ملاتړ ولاړه ده. دا کتاب سره له دې چې په اويامي لسيزې کې د رباني - مسعود د اسلامي دولت جنايتونه، وژنې او ستمونه انځوروي، له ځان سره د توکميزې کرکې ککرټيا هم ليردوي. ليکوال په دقيقه توگه جهاديان؛ جنايتکاران، جاسوسان، مزدوران، قاتلان او لوټماران گڼي، خو کله چې قلم يې پښتون اړوندو جنايتکارانو او داره مارانو ته رارسيرې، دريځ يې لړزانه او پيکه کيرې او داسې ځان ناانگار اچوي چې گڼي د جنايتونو غوښينه برخه غير پښتنو جنايتکارانو تر سره کړې ده. ليکوال داسې د جمعيتي، شوراى نظاري او وحدتي او دوستمي جنايتکارانو په اړه غبرېري چې گڼي ټول جنايتونه همدې تر سره کړي او گلدين، سيف او طالبانو نه يوازې چې هيڅ ډول جنايت نه دی تر سره کړى، بلکې د پښتنو د «استازو» په توگه مظلوم واقع شوي او ناچاره د خپل حق په پار جنگيدلي دي.

پټ شوى، هم بر بند او افشاء کړو. د کتاب ليکوال چې د حبيب الله کلکانى خادم دين رسول الله واکمني لومړنۍ سقاوي او د رباني - مسعود اسلامي دولت دويمه سقاوي گڼي، ليکي چې «د سقاو زوي په واکمني سره په ټول هيواد کې يوه سراسري انارشي رامنځته شوه، نوې راتوکيدلى تمدن پر شا و تمبول شو، د خلکو عزت، حيا، سر او مال په خطر کې شو، پوهې او کلتور او د پرمختگ دروازې وتړل شوى» او «دا چې ولې دا اثر «دويمه سقاوي» ونومول شو، وجه يې دا ده چې د پښنو د تکرار ورتوالى سره زيات دى».

والو او د اربابانو او خانانو کار دى نه بزگرو او نادارو کارگرو. له سقويمز څخه موخه هغه جريان او بهير دى چې د پيل شوي پرمختگ مخه ډب کړې، شاتگپالي دود کړي، تمدن وځپي، بنځخپلى استبداد يې ورځنى چاره وي؛ د خلکو فردي، شخصي، ټولنيزه او سياسي آزادى يرغمل کړي، مذهبي فاشيزم واکمن کړي، د بنکيلاک په مرييتوب او جاسوسي روږدى وي، ويره، ترهه او داره ماري يې چلند وي او له ناتار او ناورين پرته بله بوختيا ونلري. سقويمز يعنې هغه اسلامي دولت او نظام او واکمنتيا چې د خلکو د هوساينې لپاره نه يوازې دا چې برنامه درلودلى نشي، بلکې د ديني استبداد په وسيله له مدرنيزم او پرمختگ سره دښمني کوي، له ميرمنو سره جنوني عداوت لري او يوازېنې دنده يې د امر بالمعروف او نهى عن المنکر پلي کول دي. سقويمز، يوازې په اسلامي دولت او اسلامي نظام کې خپله څيره نه ښکاره کوي، بلکې گوندونه او آن افراد کولای شي په سقويمز اخته وي. سقويمز په دوو بڼو راڅرگنديږي، يو ښکاره سقويمز چې په ډاگه ديني استبداد او شاتگپالنه غواړي او بل پټ، چې ظاهرأ د «دموکراتو» او «متمدن پلوه» افرادو او گوندونو لخوا يې ننگه کيږي، چې دا بڼه يې له لومړنۍ خطرناکه ده.

لومړنۍ مسئله چې ورباندې بنايي تم شو هغه دا ده چې سقويمز يو ژبې او توکم او قوم پورې محدودول، د شوونيسي اند زيربنده ده. سقويمز مليتي او قومي نه، بلکې ايډيولوژيک او سياسي بهير دى. که حبيب الله کلکانى د سقويمز بنسټ ايښودونکى و نو جهاديان د اسلامي دولت په اډانه کې د خپل قايد ريښتيني پيروان وو. د گلدين، سيف او يونس خالص سقويمز د رباني، مسعود، مزارى او شيخ آصف محسني سقويمز سره کوم توپير نه

درلود او نلري. همدا ډول د ملا عمر سقويمز چې د ملا هبت الله په بڼه لا ادامه لري، د حبيب الله کلکانى له سقويمز سره نه يوازې چې فرق نلري، بلکې لا بوين او ورمجن دى. د سقويستانو يو مشترک مخرج له «خادم دين رسول الله» ننگه او له امان الله خان کرکه ده، يعنې د شاتگپالى ننگه او ملاتړ او له پرمختگ او تمدن کرکه. څرنگه چې مسعود او رباني او پلويانو يې د «خادم دين رسول الله» ملاتړ کوي او هغه خپل «اتل» گڼي، همداسې گلدين، سيف، ملا عمر او ملا هبت الله هم د «خادم دين رسول الله» خواخوږي دي او څرنگه چې مسعوديان او جمعيتيان له امان الله خان کرکه لري، همداسې گلدينيان او سيفيان او طالبان هم له امان الله خان کرکه لري. پايله دا چې سقويمز مليت او توکم، ژبه او قوم نه پيژني، هغه فکري ليد دى چې ديني فاشيستان ورباندې باور لري او خپل سياسي حيات او ژوند د همدې کرغيرنې ايډيولوژۍ په بقا کې ويني.

دويمه مسئله چې په دې کتاب کې وينو هغه شوونيسي باور دى چې ليکوال يې توکميزې کرکې پارونې ته هڅولى او په ښکاره نورو مليتونو او قومونو ته سپکاوى او توهين کوي. ليکوال د دې تر څنگ چې په ناسم ډول باور لري چې «د سياسي واک داخلي سرچينې» پښتانه دي، نور مليتونه او قومونه په نامستقيم ډول ځان پلورونکي، د بهرنيو غلامان، دارن او غوړه مالان بولي. «دويمه سقاوي» د گوداگي ببرک کارمل واکمنتيا ته په اشاره سره ليکي چې «دوى (روسانو) فکر کاوه چې لړکي له سياسي پلوه بى ثباته وي، ژر استعاليږي او د خوږو ترخو زور ته ژر غاړه ردي» خو ليکوال هيروي چې مريان د هر مليت او توکم چې وي، هيواد پلورونکي، جاسوسان، نوکران، ډارن او غوړه مالان وي. د افغانستان معاصر تاريخ په روښانه بڼي چې په هر توکم او مليت کې داسې ځاينان وو او دي چې په ډار او جبن او غلامۍ

«دویمه سقاوي»...

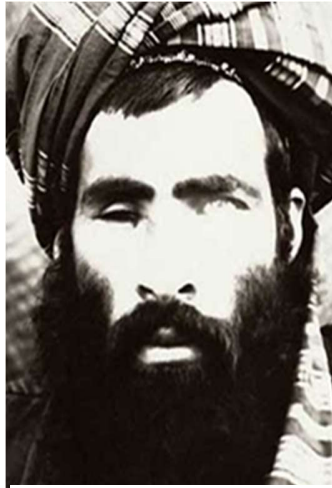
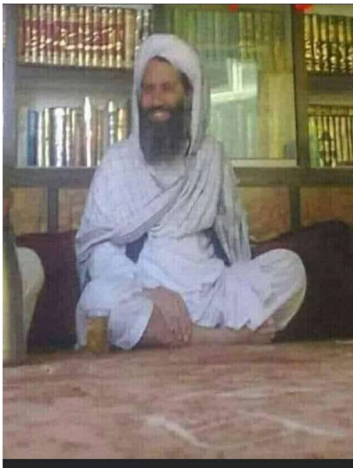
یې وطن په بهرنیو پلورلی او پلوري. که له شاه شجاع او نورو ښکیلاک پلوه پاچاهانو تیر شو، که بیرک کارمل د روسانو خوږو ترخو زور ته ژر غاړه کیښوده، تره کی، امین او نجیب هم په دې سیالی کې شاته پاتې نشول. که رباني او مسعود لومړی د پاکستان نوکران وو او بیا د رسیې، فرانسی، ایران او هند؛ نو گلبدین، سیاف، یونس خالص، جلال الدین حقانی او نور هم په دې پړي تړل شوي وو او دي. که مزاری د ایران نوکر او ایجنټ و او که دوستم د ازبیکستان او ترکیې،

سقویزم ناروغی اخته دی، له یاده باسي چې د افغانستان په تاریخ کې هر کله چې زموږ هیواد تر تیري او یرغل لاندې راغلی، ټولو ملتونو، توکمونو او قومونو په ګډه د خپل وس او توان په اندازه د ښکیلاک ضد مبارزې ته اوږه ورکړې او که په دې منځ کې هیوادپلورونکي او غلامان پیدا شوي نو له هر قوم او ژبې یې بیلګې درلودلی شو.

د «دویمه سقاوي» لیکوال چې باور لري د افغانستان سیاسي واک د

همدې ملیت واکمنې ستمگرې طبقې زیښنلی او زیښنی او د هزاره واکمنان تل دا زیارکښ او تر ستم لاندې ولس د خپلو موخو لپاره قربانوي. دا ټول په ډاګه ښکاره کوي چې ولس او پرګني چې د سیاسي قدرت اصلي داخلي سرچینې جوړوي، له بده مرغه نه یوازې چې واک نلري بلکې د ټولو قومونو ستمگران هڅه کوي چې د دوې د یووالي، پیوستون او ګډې مبارزې مخه ډب کړي. د افغانستان په معاصر تاریخ کې امان الله خان یوازینی هغه واکمن تیر شوی چې د ټولو ملتونو او وګړو د هوساینې او آرامۍ لپاره یې د خپل وس او شرایطو سره هڅه وکړه. همدا هم و

ملاټر او بیرک کارمل د روسانو په زور واک ته ورسیدل. خو بل اړخ ته داسې ډیر پښتانه واکمنان هم تیر شوي چې په ناطیعي ډول او د پردیو په همکارۍ او مرسته قدرت ته رسیدلي دي. که له نورو تیر شو، د «دویمه سقاوي» د لیکلو پر مهال طالبان د اسلامي امارت په بڼه د امریکا، انگلستان، سعودي عربستان او پاکستان د ګډې پروژې په توګه قدرت ته ورسول شول. که د خادم دین رسول الله پاچاهي او د رباني - مسعود اسلامي دولت ناتار وزیرانو نو د طالبانو اسلامي امارت هم داسې ناورین رامنځته کړ چې ټولنه یې د هر ډول پرمختګ او تمدن څخه په سلګونو کلونو شاته وغورځوله. اوس هم

چې هزاره ګان نه یوازې په کابل کې د امان الله خان په ننگه د سقویزم په ضد وځنګیدل بلکې په مقر کې د جاغوري هزاره ګانو تر څنګ د بهسودو، مالستان او نورو هزاره میشتو سیمو څخه په زرګونو خلکو د امان الله خان په ملاټر او د سقویزم په ضد د هغه تر څنګ ودریدل، حال دا چې په مشرقي او جنوب کې یو شمیر زیات پښتانه د سقویزم په ملاټر بلواګانې کولې او د دې ناورین پلویان وو.

د لیکوال سقویزم هغه وخت لاروښانه کیږي چې کله اسلام ته رارسیري. لیکوال سره د دې چې د «خادم دین رسول الله» اسلامي امارت او د رباني - مسعود اسلامي دولت دواړو ته د دې امله چې نوې راتوکیدلی تمدن یې وځپو او د پوهې

ګورو چې دا سقویستان څرنگه له تمدن او پرمختګ کرکه لري او د افغانانو او د افغانستان حیثیت او ویار د خادم دین رسول الله په شان لتاړوي.

د سیاسي واک داخلي طبیعي سرچینه، خلک دي، نه د ملیت او توکم ټیکه داران. د ستمگرانو، لوټمارانو، مریانو، جاسوسانو او مذهبي فاشیستانو «ملیت» او «توکم» یو دی. پښتون اړوند لوټماره حاکمه طبقه له ټولو لومړی له پښتون ولس او په تیره بیا د پښتون اړوند ټیټو طبقو سره خیانت کړی او کوي. همدا ډول د تاجیکو اړوند چیاولګره حاکمه طبقه تل د تاجیک ولس قرباني کړی او کوي. د ازبیک ستمخپلي ولس د

داخلي سرچینو له مخې له پښتنو سره دی او له دې پرته هر څه چې تر سره کیږي هغه ناتار زیروونکی دی، له دې کبله لیکي: «زموږ د هیواد په معاصر تاریخ کې درې ځله په ناطیعي ډول او د پردیو په همکارۍ او مرسته د سیاسي واک داخلي سرچینې پرځای د واک د یوې مصنوعي سرچینې د جوړولو هڅه وشوه... دې هر ناتار زموږ ټولنه د پرمختګ له بهیر او نړیوال تمدن څخه په لسګونو او سلګونو کاله شاته کړه او د ګران افغانستان حیثیت او نړیوال حقوقي شخصیت ته یې درون زیان واړو». په دې کې شک نشته چې «خادم دین رسول الله» د انګریزانو او مرتجع ملایانو په مټ، رباني - مسعود او په ټوله کې جهادیان د پاکستان په

نو ملاعمر او ملاهبت الله هم د پاکستان په نوکری کې لوړ ځای درلود او لري.

لیکوال هڅه کوي دې کرکې پارونې ته د «علم» جامه وګنډي: «ټولنپوهنې علم، عملي ورځني ژوند او کرکېچونو سیاسي، پوځي او اقتصادي شرایطو او د دې تر څنګ بهرنیو لاسوهنو دا په ډاګه کړې چې لږکي او د هغوې د حقوقو مدعیان د سختو بحراني شرایطو او له هغه سره د مبارزې تاب نلري.» خو د «دویمه سقاوي» لیکوال چې په خپله په

شاندور پتوفی مجارستانی انقلابی شاعر

مینه و آزادی

غوارم

خان قربانوم

د مینی لپاره

مینه

د آزادی لپاره

ضرورت همصدایی...

چاردیواری خانه بیرون اجازه نمی‌دهد، چه رسد به اینکه خود را متشکل سازند. برای تشکل پذیری زنان از هر روزنه‌ای باید استفاده کرد تا بتوان بر مشکل ناشی از عدم تشکل پذیری فایق آمد. همصدایی و همبستگی با زنان بدون سازماندهی و تشکل پذیری ناممکن است، زیرا اعتراضات چنان که تا حال دیده‌ایم، به هدف مطلوب نمی‌رسد. برای اینکه زنان بر سرنوشت خویش حاکم شوند و دست و پای خود را از زنجیرهایی که طی قرن‌ها بر جسم و روان شان پیچانیده شده، رها سازند، راهی جز متشکل شدن ندارند. هشتم مارچ، روز بین المللی زنان نباید فقط در سالن‌های مجلل و لوکس از سوی زنان پروژه‌ای تجلیل شود، بلکه بر ضرورت اتحاد، همبستگی و همدلی بیشتر زنان از طریق متشکل ساختن شان تأکید و برای این مهم، عملاً کار صورت گیرد.

ستیزانه‌ای را در آن می‌گنجانند. طالبان متحجر می‌دانند که آگاه و متشکل شدن زنان به معنای ختم حاکمیت ننگین این گروه به حساب می‌آید، لذا اولین اقدام شان بستن تمامی درهای علم و آگاهی و استقلالیت بر روی زنان بود. در نظر طالبان و بسیاری از مرتجعان مردسالار، زن فقط ماشین چوپه‌کشی و خواباندن امیال جنسی مرد پنداشته می‌شود، نه اینکه به خیابان براید و صدای اعتراض خویش را بلند کند.

سمت‌دهی اعتراضات زنان و ضرورت همصدایی و همبستگی بیشتر با زنان از اولویت‌های مبارزاتی تمامی گروه‌ها و سازمان‌های آزادیخواه، سکیولار و مترقی است تا این اعتراضات از خواست‌های صرفاً اقتصادی و کوچک فراتر رفته، زمینه سرنوشتی تاریک اندیش‌ترین گروه حاکم بر سرنوشت مردم ما را فراهم سازد. جامعه مردسالار و حاکمیت اسلام سیاسی به هیچ وجه زنان را از

اسلامگرای دیگر متعلق به هر زبان و قوم و نژادی که باشند، برخورد شان چیزی بهتر از برخورد طالبان با زنان نخواهد بود، چنان که تاریخ معاصر افغانستان گواه این مدعاست.

در شرایطی که گروه متحجر طالبان با تبعیض سیستماتیک و ستم آشکار بر زنان، زندگی را بر آنان به دوزخ مبدل ساخته و به حاکمیت ننگین خود ادامه می‌دهد، در گام نخست بر زنان آگاه و مبارز است تا بیش از پیش منسجم و فعال شده و با تمام قوا صداهای پراکنده و نامتشکل خود را به صدای واحد و برای هدف واحد که همانا رهایی زن از بند تحجر طالبی و زنجیر مردسالاری و سرمایه است، مبدل سازند. طالبان از اعتراضات خودجوش زنان که با تأسف هیچ گروه یا سازمان مترقی در سمت‌وسو دادن آن دخیل نیست، چنان به وحشت افتاده اند که در هر فرمانی که بیرون می‌دهند، برای به بند کشیدن بیشتر زنان حتماً ماده زن

ساختن آنان در چاردیواری خانه و پیچیدن شان در کفنی به نام حجاب اند. طالبان درین مدت کوتاه، ده‌ها زن را به گونه مرموز سر به نیست کرده و یا با شکنجه‌های حیوانی، جسم و روان شان را آزرده اند.

مخالفت هیستریک طالبان با زنان بعد از نصب دوباره بر قدرت برای افراد و گروه‌هایی که فکر می‌کردند طالبان تغییر کرده اند، شوک‌دهنده بود؛ اما برای کسانی که فهم درستی از اسلام سیاسی دارند، هرگز چنین نبوده است. آنان ماهیت سادیست و زن‌ستیز این گروه را به خوبی می‌دانستند و درک می‌کردند که روزگار زنان تحت حاکمیت این گروه متحجر سیاهتر از گذشته خواهد شد. درین میان، عده‌ای در تلاش اند تا به علت تعلقات قومی و زبانی، عمل و مخالفت طالبان را مقابل زنان فقط به قوم و زبان ربط دهند، نه اسلام سیاسی. در حالی که همه به خوبی می‌دانیم که طالبان و یا هر گروه

«دويمه سقاوي»...

او کلتور او د پرمختگ دروازې يې وټرلې، د «سقاوي» نوم ورکوي خو له هغه ځای چې په خپله په سقاوي، البته د سقاوي په پښتون ورژن مين دی، نو وايي چې «د اسلام سپېڅلی دين د افغانستان د ټولو قومونو تر منځ د وصل کړۍ حيثيت لري، ټول قومونه او وگړي پر اسلامي عقیده راټوليري، نو په افغانستان کې د اسلامي عقيدې ټينگښت د افغانستان د ملي يووالي د ټينگښت سبب کېږي. د افغانستان ملي وحدت د ټينگښت لپاره د اسلام مبین دين، تبليغ، ترويج او ټينگښت ته اساسي اړتيا ده.»

دا چې د اسلام کومه بڼه د ولسونو تر منځ د وصل کړۍ ده او قومونه ورباندې راټوليدلی شي، د ليکوال له توضيح دې پايلې ته رسېږو چې موخه يې سياسي اسلام دی. «د اسلامي عقيدې ټينگښت»، «تبليغ» او «ترويج» لپاره کار د يو اسلامي نظام دنده ده. ليکوال د «ملي يووالي د ټينگښت» په پار دا سفارش په داسې وخت کې کوي چې په افغانستان کې دوه اسلامي نظامونه هممهاله واک چلوي: د رباني - مسعود اسلامي دولت او د ملاعمر اسلامي امارت؛ خو يو يې هم نه يوازې چې نشي کولای د افغانستان د ملي وحدت لامل شي بلکې د ولسونو تر منځ وحدت لا ځپي او په نفاق يې بدلوي. که له دې دواړو تير شو او د افغانستان اسلامي جمهوريت او د ملا هبت الله اوسنی اسلامي امارت وگورنو نو دې پايلې ته رسېږو چې نه يوازې ملي وحدت تامين نشو او نه کېږي، بلکې ورځ تر بلې د ولسونو نسبي وحدت زيانمن او پيوستون يې ټکنی شوی دی.

ليکوال په داسې حال کې چې گوري

مذهبي آزادي هم له منځه ولاړه. د «دويمه سقاوي» ليکوال چې د پښتون سقاويستانو د واکمنتيا ملاتړ کوي او د همدې لپاره د سقاوي له منځپانگې سره کومه ستونزه نلري د خادم دين رسول الله د سقاوي سره سم سفارش ورکوي چې «څرنگه چې د افغانستان د نفوس غوڅ اکثریت مسلمانان دي او بيا اکثریت يې د حنفي مذهب پلويان دي، نو د اکثریت د حقوقو په پام کې نيولو سره حنفي مذهب د هيواد د رسمي مذهب په توگه منل په کار دي... حنفي مذهب تر څنگ د بل مذهب رسمي کول په هيواد کې مذهبي او قومي اختلافونه زياتوي او ملي وحدت ته زيان رسوي.»

دا ډول سقاويستي سفارشونه نه يوازې چې ملي وحدت ټينگولای نشي، بلکې د

سقاوي او استبداد د لا غښتلتيا او د ملي نفاق باعث کېږي. تاريخ ښودلې چې ملي وحدت هغه وخت د ټينگيدو خوا ته روان شوی چې د سياسي اسلام او د سقاوي په ځای د مذهبي آزادۍ تر څنگ د تمدن جرس وهل شوی دی. مور هغه پرمختللي ټولني ته اړتيا لرو چې وگړي يې د نژاد، مذهب او قوم او ژبې پر اساس تبعيض او تفریق ونلري، دا ټولنه په سياسي اسلام او په سقاوي نه جوړېږي؛ فرق نکوي چې د خادم دين رسول الله سقاوي وي که د رباني - مسعود، که د گلبدین - سیاف او که د ملاعمر - هبت الله سقاوي.

سقاوي يو زهرجن بوتی دی، ښايي له جرړې وويستل شي!

له سقاوي څخه موخه هغه جريان او بهير دی چې د پيل شوي پرمختگ مخه ډب کړي، شاتگپالي دود کړي، تمدن وځپي، ښځېلی استبداد يې ورځنی چاره وي؛ د خلکو فردي، شخصي، ټولنيزه او سياسي آزادۍ يرغمل کړي، مذهبي فاشيزم واکمن کړي، د ښکيلاک په مرييتوب او جاسوسي روږدی وي، ويره، ترهه او داږه ماري يې چلند وي او له ناتار او ناوړين پرته بله بوختيا ونلري. سقاوي يعنې هغه اسلامي دولت او نظام او واکمنتيا چې د خلکو د هوساينې لپاره نه يوازې دا چې برنامه درلودلی نشي، بلکې د ديني استبداد په وسيله له مدرنيزم او پرمختگ سره دښمني کوي، له ميرمنو سره جنوني عداوت لري او يوازينې دنده يې د امر بالمعروف او نهی عن المنکر پلي کول دي. سقاوي، يوازې په اسلامي دولت او اسلامي نظام کې خپله څيره نه ښکاره کوي، بلکې گوندونه او آن افراد کولای شي په سقاوي اخته وي.

د خادم دين رسول الله لومړی سقاوي، د رباني - مسعود اسلامي دولت دويم سقاوي او د ملاعمر اسلامي امارت دريم سقاوي د دين او اسلام د وسيلې په کارولو سره د پرمختگ مخه ډب او پيليدونکی تمدن پر شا وټمباوه او درې واړو سقاويستانو د ښځو تعليم او تحصيل فحشا وگپله، خو لا هم د سياسي اسلام پر ټينگښت ټينگار کوي. په کراتو مو ليدلي چې د سياسي اسلام ټينگښت له سقاوي پرته بله لاره نلري. د امان الله خان پرمختللي سمونونه ملايانو، پيرانو او سيدانو وځپل. دې ملايانو د امان الله خان په نوبت ټول هغه قوانين چې د پرمختگ لامل کيدل، د مذهب ناسخ او د اسلامي شرعي ضد وگڼل او دا ترقي غوښتونکی پاچا يې اړ کړ چې د فشارونو لاندې شاتگ وکړي. هر هغه څوک چې د سقاوي ضد وي، نشي کولای د سياسي اسلام ننگه وکړي او دا ابزار د ملي وحدت د ټينگښت او پيوستون لپاره اغيزمن وگڼي. يوازينی کار چې سياسي اسلام کولی شي، د شاتگپالۍ ترويج او حمايت دی او سقاوي د سياسي اسلام افغاني ورژن دی.

د سقاوي يوه بله ځانگړنه، استبداد او هغه هم مذهبي استبداد دی. په دې ځانگړنه کې د «دويمه سقاوي» ليکوال هم ورگډ دی. د سقاوي د بهير له پيدو مخکې امان الله خان د ټولو مليتونو او توکمونو مذهبي مراسم او تکيه خانې آزادې کړې او نه يوازې د هندو او سيکهانو په وړاندې مذهبي تبعيض يې له منځه يووړ، دا قوم يې په دولتي چارو کې هم ورگډ کړ خو کله چې سقاوي له مذهبي استبداد سره حاکم شو او خادم دين رسول الله اعلان وکړ چې «تمام روبه را بر طبق مذهب حنفي نمودم» دا

با قباح‌ت زدایی از جنایتکاران...

واژه‌ها، ترانه‌ها، شعرها و نوشته‌های مزدی و کرای‌ی تطهیر کنند. وحید قاسمی، ضمن اینکه برای احمدشاه مسعود ترانه‌سرایی کرد، مدیحه‌سرایی برای عطا محمدنور را فراموش نکرد؛ داوود سرخوش اگر برای مزاری خواند، گلزمان دوستم و عبدالله را فراموش نکرد؛ منیژه باختری اگر از مدح و ستایش «امپراتور بلخ» دست نمی‌کشید و لینا روزه برای مسعود نظم می‌گفت، اسماعیل و آریون یون پایبوسی گلبیدین را افتخار خود می‌دانستند؛ اگر سعدالله شپون از گرمی‌داشت یونس خالص کوتاه نیامد، حمیرا قادری «سلام» اش را به عبدالرشید دوستم فراموش نکرد؛ اگر باقی سمندر برای پذیرایی از دوستم زیر بال طیاره انتظار کشید، فرهاد دریا از همنشینی با یونس قانونی کوتاه نیامد و بالاخره رنگین دادفر سپنتا ماموریت قباح‌ت‌زدایی از جنایتکاران را چنان سفیهانه به پیش برد و می‌برد که جز شرم و ننگ بر آن هیچ نامی نمی‌توان نهاد. او نه تنها به دست‌بوسی جاسوسی مثل مجددی رفت بلکه تلاش کرد با بغل گرفتن قاتلانی چون اسماعیل و سیاف آنان را «متمدن» نشان دهد. او که زمانی احمدشاه مسعود را «سنگ‌فروش کوهستان» خوانده بود، اکنون این سنگ‌فروش «قهرمان ملی» اوست.

روشنفکر مدافع تبار و زبان، با وجود جنگ‌های ستمگرانه جهادی، کشتار و ویرانی، تجاوز بر زنان، سینه‌بری، شپش‌فروشی، راکت‌پرانی، میخ زدن و رقص بسمل، بریادی و زن ستیزی؛ در قباح‌ت‌زدایی از قاتلان هم‌زبان و هم‌تبارش و نفرت و کینه از قاتلان غیر هم‌زبان و هم‌تبارش خستگی نمی‌شناسد. روشنفکر

مدافع زبان و تبار در پای قتل و کشتار گلبیدین زانو می‌زند اما از قتل و کشتار مسعود نفرت می‌کند، او به پای جنون مذهبی و خون ریزی‌های ربانی سر خم می‌کند اما از جنون مذهبی حقانی‌ها نفرت دارد. او با سرکشیدن خون از سفره اسماعیل خان مست می‌شود، اما سفره خونین ملابرادر برایش عق‌آور است؛ او در رقص بسمل مزاری سرمست، اما از ترنم طالبی متنفر است.

تلاش برای قباح‌ت‌زدایی از جنایتکاران به اینجا ختم نمی‌شود. اکنون که جنایتکاران طالب دوباره حاکم شده اند، عده‌ای از روشنفکران چنان غبطه دیروز را می‌خورند، تو گویی بهشت برین شان را از دست داده اند. به باور اینان در بیست سال گذشته ستمگران خارجی و دولت پوشالی، افغانستان را چنان گل و گلزار ساخته بودند که خاری هم به پای کس فرو نرفته است. اینان قتل و کشتار بیست سال گذشته متجاوزین خارجی را دیده نمی‌توانند، بمباردمان و شکنجه و تجاوز را دیده نمی‌توانند و بر همه احجاف و ستمی که بر توده‌ها رفته است، چشم می‌بندند. اینان با قباح‌ت‌زدایی از دولتمردان پوشالی و ستمگران خارجی در تلاش تداوم کشتار در کشور ما هستند. اینان قتل و کشتار خارجی را دوست دارند، اما از کشتار طالبی و داعشی نفرت دارند. اینان با خاک یکسان کردن قریه‌های مردم فرودست با بم‌های خارجی را دوست دارند، اما از ستم طالبان متنفرند؛ و این‌سان با نفرت از طالب، ماموریت قباح‌ت‌زدایی از قاتلان «دموکراتیک» را به پیش می‌برند. تقدیس یک جنایت و لعن جنایت دیگر، خیانتی است که شاهد آن هستیم. شماری از روشنفکران شاعر، نویسنده و هنرمند ما با وجود دانستن کارنامه‌های قتل و کشتار

پولیگونی، اعدام‌ها و سر به نیست کردن‌ها، اسارت و زندان و شکنجه و قتل‌عام‌های بیست و چهار حوت، کرهاله و... توسط جنایتکاران «بیدل شناس»، مترجمین «کلیله و دمنه»، شاعران و هنرمندان و نویسندگان «خلقی- پرچی»، در صدد قباح‌ت‌زدایی از این جنایتکاران هستند. اینان حامی جنایتکار «هنرمند»، «نویسنده»، «دموکرات» و «خوش‌تیپ» هستند اما از جنایتکار چتل و بدتیپ و «مستبد» نفرت دارند. اینان قاتلان و جنایتکاران لوکس، نکتایی‌دار، عطرآگین، شهری، سخنران، نویسنده، نقاش، کتابخوان و خوش‌سخن را دوست دارند اما انزجار شان را از جنایتکاران لنگی‌دار، پشم‌آلود، چپک‌پوش، روستایی و مدرسه‌ای پنهان نمی‌کنند. اینان قاتلان مست در واین و شراب و سیگار و قیلون، قاتلان نشئه در زلف یار و رباب و غزل حافظ و رباعی خیام و شعر رحمان و خوشحال را دوست دارند، اما قاتلان مست در نسوار و تغدانی و لواط و خمار در کتاب‌های زرد «بازار قصه‌خوانی» برای شان شناعت و قباح‌ت دارد.

قلم روشنفکر حامی مردم حساب و کتاب دارد. او به مردم عشق می‌ورزد و با تمام توان از منافع آنان دفاع می‌کند. حساب او با جنایتکارانی که سبب قتل و کشتار و درد شده، معلوم است. فریب «شعر»، «هنر»، «ترجمه»، «بیدل‌شناسی»، «کتاب»، «هنر»، «تحقیق و پژوهش» و «کارشناسی» و «مولاناشناسی» و «رحمان‌شناسی» و... هیچ جنایتکاری را نمی‌خورد. او وقتی با این جنایتکاران نویسنده و هنرمند روبرو می‌شود، فراموش نمی‌کند که چه تعداد روشنفکران، نویسندگان، شاعران و فرهنگیان آزاده زیر ساطور رژیم خونین اینان سر به نیست شده اند.

روشنفکر ما با دو فرقه روبروست: فرقه مردم و فرقه ضد مردم. آنی که میان این دو، دیوار چین می‌کشد؛ حامی مردم و

رهایی آنان است؛ آنی که در صدد فرو ریختن و یا کم‌عرض‌سازی این دیوار است و زیر نام «شعر»، «فرهنگ»، «هنر» و «ادبیات» از جنایتکاران قباح‌ت‌زدایی می‌کند و لابد آنان را به انسان‌های متمدن و مظلوم و چهره‌های «درخشان» فرهنگی و هنری و ادبی تبدیل می‌کند؛ آگاهانه و ناآگاهانه در فرقه ضد مردم قرار می‌گیرد.

قباح‌ت‌زدایی از جنایتکاران، از هر گروه و قماش‌ی که باشد، خیانت آشکار به مردم است، زیرا: (۱) با تطهیر جنایتکاران، عمر جنایت، طولانی می‌شود. عادی‌سازی جنایت، به معنی تکرار جنایت است. جنایت‌دوستی بر بنیاد هنر، شعر، نویسندگی، تحقیق و پژوهش و ترانه‌سرایی و زبان... خود دادن مردم با جنایت بوده و هرگاه جنایت را عادی بسازیم به تداوم حاکمیت جنایتکاران و قربانی مردم کمک کرده‌ایم. تلاش برای شستن دستان خونین جنایتکاران، نه تنها کمکی برای نابودی جنایت نمی‌کند، بل دست‌های بیشتری را با جنایت خونین می‌سازد. یکی از علل حاکمیت دوباره جنایتکاران طالب، تطهیر جنایتکاران جهادی و غیر جهادی و خارجی است. اگر روشنفکران ما جنایتکاران جهادی و غیر جهادی و ستمگران خارجی را افشاء می‌کردند و به جای ستایش و مدح، چهره واقعی جنایتکاران را برملا می‌ساختند، امروز وضعیت بهتری علیه جنایتکاران طالب می‌داشتیم. (۲) قباح‌ت‌زدایی از جنایتکاران، مردم را به نفاق قومی و زبانی سوق می‌دهد؛ کاری که به سود جنایتکاران موجود و به زیان همبستگی مردم علیه جنایتکاران تمام می‌شود. متأسفانه امروز شماری از روشنفکران پشتون موضع‌گیری قاطع ص ۸

رژیم آخوندی ایران

هیچگاه دوست مردم ما شده نمی تواند!

قدیمی طالب در ایران است و هیچ فرقی بین خامنه‌ای و هبت‌الله وجود ندارد. این که رژیم ایران ظاهراً مجبور شده شدت و حدت جنایات خود را در مقابل مردم کم کند، از ترس اعتراض و مبارزه مردم آگاه ایران است؛ ورنه گیر دادن به موی و لباس زنان کار همیشگی این رژیم بوده و فاشیزم مذهبی آن بر همه عیان است.

برای همین فاشیست‌های دینی، چه در تهران چه در کابل هیچ گاه دوستان مردم ما شده نمی توانند. اینها دوستان صمیمی جهادی‌های مثل عطا محمد نور، اسماعیل خان، احمد مسعود، محقق، خلیلی، ملاهبت‌الله، مولوی متقی و سایر نوکران مرتجع هستند و همین است که با طرد یکی، دیگری به گیله و شکوه شروع می کند. هیچ انسان شرافتمندی از افغانستان نمی تواند با رژیم سفاک ایران، «پل» بزند و عکس آن هیچ ایرانی آگاه و شرافتمند نمی تواند از طالب‌ها و جهادی‌های فاشیست دفاع کند. مردم ما ضمن این که رژیم آخوندی ایران، امارت اسلامی طالبان و جهادی‌ها فراری را دشمنان مردم ایران و خود می دانند، آگاهی بیشتر دو ملت و اتحاد و همبستگی میان تهدیدستان ایران و افغانستان را راه نجات دایمی از ستم «ولایت فقیه» و «امارت» و انواع فاشیزم دینی می دانند.

این رژیم زمانی بر مزار، بعدها مسعود و در مقطعی بر گلبدین و بالاخره بر بخش‌هایی از طالبان سرمایه گذاری کرده است. در زمان اشغال کشور ما بوسیله نیروهای خارجی، رژیم ایران نیروهای وحشی طالب را در نقاط مختلف مرزی ایران آموزش داده و با دادن سلاح و مهمات برای کشتن و ویرانی سازماندهی کرده است. بیجا نیست که امروز در میان طالبان، گروه‌های وابسته به ایران هم‌دردی و سمپاتی بیشتر رژیم آخوندی را با خود همراه دارد. همین بود که با روی کار آمدن وحوش طالبی، ایران با فرستادن دیپلمات‌های «تازه نفس» به افغانستان حسن نیت خود را نسبت به برادران طالب‌اش نشان داد و با تسلیمی کلید سفارت افغانستان از شورای نظاری‌های به طالب‌ها میزان عمق رابطه و همفکری‌اش را با برادران طالبی‌اش نشان داد.

رژیم فاشیستی ایران با فاشیست‌های مذهبی افغانستان (جهادی و طالبی) برادران دو روی یک سکه فاشیزم دینی هستند. رژیم فاشیستی ایران در کودک‌کشی، جنایت، قتل‌عام، تجاوز به زنان و کودکان و نوکرمنشی هیچ تفاوتی با فاشیست‌های مذهبی کشور ما ندارد. رژیم ایران نسخه سیاه و سفید و

که میلیاردها متر مکعب آب دریای هلمند را بدون معاوضه به مصرف می رساند، در حالی که زمین‌های کشور ما خشک و لامزرع باقی مانده است. ایران از جوانان کشور ما بدترین استفاده ابزاری بعمل آورده و به همکاری نوکران جهادی‌اش هزاران تن از جوانان کشور ما را با تطمیع دادن شهروندی و پول به جبهات جنگ سوریه فرستاده و مقابل گلوله‌های داعش قرار داده اند. قاسم سلیمانی جلاد مشهور ایران از طریق شاخه‌های گوناگون حزب وحدت اسلامی مردم افغانستان، هزاران جوان تهدیدست را از مناطق مرکزی افغانستان در لشکر فاطمیون جذب کرده است.

وضعیت مهاجران افغان که سال‌های سال در ایران زندگی کرده اند و در آنجا به دنیا آمده به حدی اسفبار است که قابل مقایسه با هیچ کشور دیگری در دنیا نیست. در ایران یک مهاجر افغان حتی به نام خودش سیمکارت خرید نمی‌تواند، جواز رانندگی گرفته نمی‌تواند، اطفال برای درس خواندن در مکاتب ایران باید از هفتخوان رستم بگذرند و تحقیرهای نژادپرستانه و ننگین «مسئولین» وابسته به رژیم آخوندی را تحمل کنند.

رژیم آخوندی ایران بنا بر ماهیت فاشیستی‌اش همیشه از نیروهای بنیادگرا، مرتجع و فاشیست در افغانستان حمایت کرده است.

رژیم جنایت پیشه «جمهوری اسلامی ایران» که از سال ۱۳۵۷ بدین سو قدرت را در دست گرفته، انواع جنایات و قتل‌عام‌ها را در ایران به راه انداخته است. این رژیم که با حمایت استخباراتی و مالی غربی‌ها با فرستادن خمینی از فرانسه شکل گرفت، از اوان شکل‌گیری‌اش از هیچ نوع جنایت در حق مردم ایران دریغ نکرده است. قتل عام‌های ۱۳۶۳ و گورهای دسته‌جمعی در خاوران، تجاوز به دختران باکره پیش از اعدام، کشتارهای ماه دلو ۱۳۹۸، شکنجه و دستگیری هزاران روشنفکر معترض به رژیم، شکنجه و کشتن مهسا امینی که جرقه‌هایی برای خیزش‌های سراسری مردم را به همراه داشت و در آن صدها نفر را زندانی، اعدام و سر به نیست کردند، نمونه کوچکی از جنایات ولایت فقیه رژیم جنایتکار ایران است.

از این همه گذشته، با شروع جنگ‌های داخلی در دهه هفتاد در افغانستان و پروژه جهاد امریکا، ایران نیز هشت تنظیم جنایتکار و خونریز را ساخت؛ برای شان سلاح، پول و امکانات استخباراتی و لوژستیکی فراهم کرد تا مردم افغانستان را بکشند و شهرها را ویران کنند، نوکران هفتگانه با مزدوران هشتگانه مشترکاً تنها در کابل ۶۵۰۰۰ نفر را کشتند و این شهر را به ویرانه تبدیل کردند.

ایران در افغانستان منافع زیادی را دنبال می‌کند. این منافع شامل منافع سیاسی، اقتصادی و صدور فرهنگ آخوندی به افغانستان است. کالاهای بنجل و نفت آلوده به سرب و بی کیفیت ایرانی که در دیگر نقاط دنیا بازار چندانی ندارد، به افغانستان صادر می‌شوند. این رژیم اسلامی ضمن اینکه به منابع طبیعی کشور ما چشم دوخته است، سالهاست

رژیم فاشیستی ایران با فاشیست‌های مذهبی افغانستان (جهادی و طالبی) برادران دو روی یک سکه فاشیزم دینی هستند. رژیم فاشیستی ایران در کودک‌کشی، جنایت، قتل‌عام، تجاوز به زنان و کودکان و نوکرمنشی هیچ تفاوتی با فاشیست‌های مذهبی کشور ما ندارد. رژیم ایران نسخه سیاه و سفید و قدیمی طالب در ایران است و هیچ فرقی بین خامنه‌ای و هبت‌الله وجود ندارد.

با قباح‌ت زدایی از جنایتکاران...

علیه جنایت طالب ندارند؛ یکی از علل آن قباح‌ت‌زدایی از جنایتکارانی مربوط به سایر ملیت‌ها به وسیلهٔ روشنفکران همان ملیت هاست. وقتی یک روشنفکر تاجیک به تطهیر احمدشاه مسعود می‌پردازد و قبح جنایت را به نام‌های گونه‌گون از او می‌زداید؛ وقتی یک روشنفکر هزاره کشتار مزاری را جنگیدن برای عدالت نام می‌نهد و به این‌گونه او را تطهیر می‌کند؛ وقتی یک روشنفکر ازبیک جنایت دوستم را جنگ برای هویت ازبیک‌ها نام می‌گذارد، عده‌ای از روشنفکران پشتون به جای اینکه به افشای جنایتکاران طالب بروند، مثل روشنفکران فوق‌الذکر وظیفهٔ خود را تطهیر طالبان و سایر جنایتکاران پشتون می‌سازند. (۳) قباح‌ت‌زدایی از جنایتکاران، به سود مردم برای ایجاد مقاومت واقعی مردمی مبتنی بر ارزش‌های دموکراتیک و سکیولار نیست. با تطهیر جنایتکاران، عملاً طناب جنایت و اسارت بر گردن مردم ما بیش از پیش سفت‌تر گره می‌خورد و مانع تغییرات رادیکال شده، حاکمیت جنایتکاران را تداوم می‌بخشد.

در کنار موارد فوق یاددهانی این نکته نیز بسیار مهم است که هر گاه به قباح‌ت‌زدایی از جنایتکاران پرداخته می‌شود، برای یکبار که هم شده با خود فکر کنیم که این جنایتکاران چه زندگی‌هایی را که نگرفتند، چه جوان‌هایی را که نکشتند، چه انسان‌های رشیدی را که شکنجه نکردند و در کوتاه قلفی‌ها و زندان‌ها و اسارتگاه‌ها چه زندگی‌هایی را که نابود نکردند. وقتی به تطهیر جنایتکاران می‌پردازیم، درد و رنج و کشتاری مردمی را به یاد آوریم که این جنایتکاران عاملان آن بودند. وقتی برای قباح‌ت‌زدایی از این و آن جنایتکار عرق می‌ریزیم، ضجه‌های دلخراش دختران و زنانی را به یاد آوریم که این جناوران بر عفت شان تاختند و روح و روان شان را لگدمال کردند. وقتی به قباح‌ت‌زدایی از جنایتکاران می‌پردازیم به یاد آوریم که چه کودکان تهیدست و زنان فرودست در بمباردمان‌ها و کشتارگاه‌های این ستمگران نابود نشدند. ما حق نداریم با تطهیر جنایتکاران به قربانیان جنایت توهین کنیم. حداقل وظیفهٔ یک انسان روشن و مهربان، احترام به زخم‌هایی است که مردم از قاتلان و جنایتکاران دیده‌اند. با قباح‌ت‌زدایی از ستمگران، به رنج و آلام ستمدیدگان توهین نکنیم!

آزادی

پل الوار

د مکتب به کتابچی

به خوکی

به ونی

به شگې، به واورې

آزادی لیکم.

به لوستو پانو

به دکو پانو

به ډبرو، به وینو

به کاغذونو، به ابرو

آزادی لیکم.

به زربنو انځورونو

د جنگیالیو په وسلو

د پاچاهانو په تاجونو

آزادی لیکم.

به ځنگلونو، په صحراگانو

د مرغیو په څالو، د گلونو په غوتیو

د ماشومتوب په یادونو

آزادی لیکم.

د شپې په حیرانتیاوو

د ورځې په غنمگینې ږوږی

د مینې په موسمونو

آزادی لیکم.

د افغانستان توتالیترا اسلامی ...

که څه هم نهه میاشتني و، خو ناوړه اغیزه یې دومره زوره وه چې لا د دې بلا ډاروونکې او ډاروونکې منگولې زموږ پر پرگنو او په تیره بیا د میرمنو پر بدن ښځې دي. د دې اسلامي امارت یو لوی خیانت د ښځو د حقونو ځپل او له ټولنې شړل وو. خادم دین رسول الله په «حیب الاسلام» کې د ښځو په اړه سفارشونه ورکړل چې «رفع حجاب که آزاد گذاشته شده بود لغو و بعوض مقرر گردید که هیچ زن بی محرم خود از خانه نبراید»، «مدرسه مستورات که دخترها از خانه‌های خود برآمده در آنجا سبق می‌خواندند موقوف شد»، «دیگر مدرسه‌ها که بچه‌های اهالی که شرعاً منزله دختر بالغه را دارند و در آن مکتب‌ها درس‌هایی که از مفاد دینی و علم شرایع و احکام قرآنی برانها مرتب نیست... اینهمه مکتب‌ها لغو شد». هغه د پاچاهي په فرمان کې وویل چې «ترک ستر را که حکم کرده بود مسترد کردم»، «برآمدن زنان و دختران بالغه را بدون اجازه ولی شان و مکتب مستورات را متوقف کردم»، «فرستادن دخترها را که در خارجه نموده بود چون بدناموسی ملت بود جایز ندانستم و آنها را خواسته دیگر فرستادن را قطعاً ممنوع نمودم».

د دې تر څنګ کومه اعلامیه چې د ۱۳۴۷ د شعبان په ۶مه خادم دین رسول الله چمتو او په هغه کې د امان الله خان د همکارانو لاسلیک واخیست په څرګند ډول د ښځو ضد بوین دریځ ښکاره کوي. په دې اعلامیه کې د نورو مواردو تر څنګ د ښځو له حقونو د امان الله خان ننگه او دفاع د «عادت کفار» او «ترک دین» و گڼل شول: «اینکه به مضمون آیات قرآنی که مرد اجنبی از زن اجنبی و زن از مرد بیگانه چشم خود را نگاه بدارد، این امر اعظمای خداوندی را گذاشته، بخلاف آن اعلان ترک ستر داد»، «اینکه خروج زن کبیره و بالغه را بدون اجازه زوجش و ضرورت شرعی مشارع جواز نداده، این امان الله همگی دخترها و زنها

را بمکتب مقرر کرده، پرده ناموس ما مسلمانان را دریده که تا امروز مکتب انائیه جاری بود»، «اینکه در هیچ ملت و مذهب اسلامی رواج نشده و نیست که دختران بالغه اسلامی را از دار اسلام کشیده، بدون محارم در بلاد کفر روانه کرده که تا خط و مناعت انگریزی را یاد بگیرند؛ از این کار قبیح‌اش ما جمیع اهالی اسلامی مطعون همگی اهالی بلاد کفر و اسلامیه شده بودیم، در هیچ زمان هیچ پادشاه چنان ظلم صریحه را نکرده و نخواهد کرد». او په دې توګه خادم دین رسول الله د ښځو پرمختګ، پوهه او پیلیدونکی انساني ژوند وځپو او د ټولنې دا نیمایي ځواک یې له ټولنې ژوند ورتو.

د مسعود - رباني اسلامي دولت: جهادي اخوانيان چې د خادم دین رسول الله په پل روان دي، په ۱۳۴۹ کال کې د «جوانان مسلمان» تر نامه لاندې د ښځو په وړاندې عملي کرکه ښکاره کړه. دې اخوانيانو د میرمنو د جامو د بڼې او سینگار په وړاندې د میرمنو په پښو ډزې او ان په مخونو یې تیزاب وشیندل. جهاديان، په ټولیز ډول ښځې هغه وینځې گڼي چې له ټولنې باید ورتل شي او د توکي او متاع په شان د نارینه په واک کې وي. جهاديانو، ښځې په شنيخ ډول د جگړه‌ییزې وسلې په توګه وکارولې. په کابل کې د بیلابیلو ملیتونو پر میرمنو د تنظیمي ځناورو تیري او تجاوز په یاد لرو.

که جهادي ځپرونو ته ځغلنده کتنه وکړو نو په روښانه توګه وینو چې اخوانیان او جهاديان ښځو ته د

ځاروي په سترګه گوري. دوي ته ښځې نه يوازې دا چې د نارينه په شان د ټولنې، اقتصاد او سياست يو محرک ځواک نه دی، بلکې هغه نانځکې دي چې دوي يې بشپړ مالکان دي. همدا هم دی چې د گلبدين حکمتيار «تنظيم اسلامي زنان افغانستان» د «نساء» د ۱۳۷۰ د سنبلې او میزان په ۱۳ او ۱۴ مسلسلې گڼې کې ليکي چې «شکل حق انتخاب برای زن و يا حق عضویت زن در شورای اسلامی به این مفهوم نیست که گویا زنان نیز به مثل مردان حق کانديد شدن برای ریاست دولت را دارا می‌باشد چه کانديد شدن زن برای ریاست دولت بنابر نصوص شرعی حرام و محظور شمرده شده است»، «ستر عورت برای زنان معلوم شده. مانند جاهلیت به ناز و کرشمه از خانه خویش خارج شده نمی‌تواند، وقتی با مردان روبرو می‌شود باید چشمانش را پایین اندازد...»، «زن باید سیرت و مظهر اسلامی داشته باشد و به واجبات اسلام ملتزم و پیرو باشد ترکیه نفس داشته باشد و از اختلاط با مردان جداً پرهیز نماید و حجاب شرعی را کاملاً مراعات نماید».

همدا ډول برهان الدين رباني په «ندای زنان مسلمان افغانستان» د ۱۳۷۰ کال د سلواغې ۵مه گڼه کې د ښځو په اړه د گلبدين په شان زهرجنې څرگندونې کوي: «ستر و حجاب است که مانع نفوذ وسوسه‌های شیطانی می‌گردد... حجاب کوری چشم شیطان است... زن بی‌حجاب شرف و عزتی ندارد و هم در نزد مردم خوار و حقیر می‌باشد و مورد تاخت و تاز نگاه‌های شهوانی و انتفاع جنسی چشمان انسانهای هوس‌باز می‌باشد نتیجه آن این می‌شود که شخصیت زن در زیر لگد هوس‌بازان خورد و نابود می‌شود و عصمت و عفت زن برباد رود...»، «تاریخ بشر اینرا ثابت کرده که بی‌حجابی سبب و علت معلولاتی اعمال قبیحه چون خلوت با زنان بیگانه، رقص و حرکات حیاسوز و زنا و بدکاری می‌گردد...»، «حضور زن بی‌حجاب مایه همه فسادهای اجتماعی و فردی می‌باشد که به فرد فرد جوامع بشری غیرقابل انکار است... و هم‌چنان از اجرا و لوازم حجاب

به ناز و نخره راه نرفتن و نرم و نازک سخن نه‌گفتن زنان است و اگر زنان مرتکب این اعمال شوند دروازه‌های فساد بروی اجتماع باز می‌شود.»

نو کله چې دې بنسټپالانو په ۱۳۷۱ کال کې د مسعود- رباني امارت په بڼه په پلازمینه تکیه ووهله، ښځمنې په بیرحمانه توګه ورپرولې او پر هغوی له هیڅ ډول بلوسنې ډډه ونکړه. پر میرمنو تیری وشو، سینې یې پرې شوې، د زیږون ننداره یې وشوه او د سوالگری، بدلنې او فقر کنډو ته غوزار شوې. که څه هم په لومړي کال کې د مسعود- رباني اسلامي دولت د ښځو په وړاندې کومه ښکاره پریکړه صادره نكړه، خو د تنظیمي ځناورو تر منځ جگړه او پر ښځو او پیغلو نجونو تیری او حاکم ډار، عملاً ښځې په کورونو کې زنداني کړې وې. له دې سره سره، د جهاديانو اسلامي دولت د ښځو په هکله اندیښنه درلوده او همدا و چې د سترې محکمې د دارالافتا او مطالعاتو ریاست د ۱۳۷۲ کال د سنبلې په ۵مه د «افغانستان د اسلامي جهاد د قهرمانانو او قوماندانانو» په غوښتنه د «فتوای شرعی ستر و حجاب» تر نامه لاندې فتوا صادره کړه چې یوځل بیا یې د خادم دین رسول الله تاریخ لا په بوینه او کرغږینه توګه راژوندی کړ. په دې فتوا کې راغلي چې «ستر و حجاب زنان فرض است، منکر آن کافر و مرتکب آن فاسق و ارتکاب آن گناه کبیره است که به نصوص قطعی ثابت است.» د ستر او حجاب د توضیح لپاره د نورو ټکو تر څنګ د دې یادونه شوی چې: «لباس باید دارای زینت و رنگ‌های گوناگون نباشد که نظر مردم را به جلب کند و لباس باید معطر نباشد که توجه مردم را بخود جلب کند».

د افغانستان توتالیتر اسلامی ...

د مسعود - رباني اسلامي دولت د دې تر څنګ چې ټينګار کوي ښځو ته له تعليم څخه موخه يوازې د ديني مسائلو زده کړه ده نو داسې فتوا يې صادر کړه: «کار زنان با مردان در دفاتر و شهرها و تعليم و تعلم آنان در مکاتب عصري، خلاف مشروع و پيروی از غرب و نظام‌های لاديني بوده و شرعاً حرام قطعی است... از مسئولین دولت و حکومت جداً و اکيداً خواسته می‌شود که تمام احکام الهی خصوصاً ستر و حجاب را علی‌الفور عملی گردانند و زنها را از دفاتر بيرون رانده و مکاتب زنها را که در حقيقت مراکز زنا و فحشا است، مسدود نمایند و هم از راديو تلویزیون ایشانرا بيرون کشیده تا برای ادعای ایشان بر تنفیذ احکام الهی مصداق پیدا کند.»

او په دې ډول د جهاديانو اسلامي دولت د خادم دين رسول الله له واکمنۍ نږدې ۶۵ کاله وروسته يوځل بيا د نجونو مکتبونه د فحشا او زنا مرکزونه وگڼل او څو کاله وروسته يې د سياسي اسلام استبدادي واکمني، د طالبانو په نامه د خادم دين رسول الله نورو پيروانو ته وسپارله چې د همدوې پر لارو روان وو او لا دي.

د طالبانو اسلامي امارت: طالبان د جهاديانو په شان هغه فاشيستي ډله ده چې د سياسي اسلام پر مټ واک چلوي. د طالبانو اسلامي امارت په لومړنۍ توتالیتره واکمنۍ کې د ښځو په وړاندې هغه دريځ ونيو چې جهادي مرشدانو يې نيولی و. د دې د خپل مرشدانو په څير ښځې انسانانې نه بلکې د شهوت وسيله گڼله او د برهان‌الدين رباني په شان يې د ښځو د بوټانو غبر تحريکونکي گڼو. د طالبانو اميرالمومنين ملاعمر په خپله لومړنۍ مرکه کې چې د

۱۹۹۷ کال د فبرورۍ په اتمه په «لوموند» کې خپره شوه، وويل چې ښځې ضعيفې دي او که چيرې له کوره ووځي نو د نارينه د عياشۍ سبب کيږي. نو د برقع اغوستل د ښځو لپاره حتمي دي چې نارينه يې څيره ونه گوري او په عمر يې پوه نشي. ښځې د دې په ځای چې د لويديځ مخ لوڅو ښځو په غمجن برخليک اخته او په رنگينو نانځکو او جنسي بازيجو بدلې شي، کولای شي په کور کې او د برقع لاندې خپل معنوي منابعو ته انکشاف ورکړي.

د ملاعمر همدا ذهنيت او باور د ۱۹۹۷ کال د اکتوبر په لومړيو کې د فرمانونو په توگه د راديو شريعت له طريقه خپور شوی چې د نورو مواردو تر څنګ يې دا موارد هم ابلاغ کړل چې ښځې د کار او تحصیل حق نلري. ښځې يې له محرمه په بازارونو کې د پيريدلو لپاره د گرځيدو حق نلري. د هتيو مالکان حق نلري هغو ښځو باندې سودا وپلوري چې يوازې راغلي وي. ښځې د سپين رنگه پرتوگ د اغوستلو اجازه نلري او د جگو پوندو بوټان هم پر پښو کولی نشي ځکه چې د ښځو د بوټانو غبر نارينه تحريکوي. د کورونو شيشې بايد تورې شي چې ښځې د کورونو له منځه په کوڅو کې لارويان ونشي کتلی او د موټرو شا شيشې هم بايد ليرې شي چې دريوبر شاته ناستې ښځې ونه گوري، هيڅ دريوبر حق نلري چې داسې ښځه چې مخ يې پټ نه وي او تحريکونکي جامې اغوستې وي، په موټر کې سپرې کړي.

۲۴ کاله وروسته لا هم له ښځو سره د طالبانو اسلامي امارت دښمني او

عداوت ادامه لري. اوس چې د طالبانو اسلامي امارت بيا واکمن شوی دی، ښځې يې له تعليم او تحصیل محرومې کړي، کار ته يې نه پرېږدي او بې محرمه سفر نشي کولای، د حجاب او ستر تر نامه لاندې له ټولني، سياست، اقتصاد او فرهنگ شړل شوې دي او په بيلايلو ډولونو رېږول کيږي. د طالبانو چارواکي باور لري چې د ښځې حجاب او ستر د خربوزې په شان دی که ښځه حجاب ونلري نو يوه چاک شوې خربوزه ده چې هيڅوک هم چاک شوې خربوزه نه خوښوي. د دې ښځه له چاکليټ سره پرتله کوي او وايي «اگر بدون محرم براييم مثل چاکليټ بې پوش می‌شویم و وقتی که چاکليټ بې پوش شدیم و به بازار برویم مگس و پشه و هر چه بالای ما می‌نشیند». د دې د برهان‌الدين رباني په شان چې د «ندای زنان مسلمان افغانستان» د ۱۳۷۱ کال د حمل د ۱۰مې نيتې په څلورمه گڼه کې ليکلی «هر آن زنیکه خوشبوی و عطر بزند و سپس بر قومی مرور کند که بوی آن عطر را دریا بند آن زن زانیه است و هر چشم زناکننده است»، «می‌توان گفت که بوت‌های کوری بلند زاغ نول در وقت رفتار صدای تک تک آن بر می‌آید و امکان آن نیز نیست که صدای آن بلند نشود و با پا کردن همچو بوت‌ها حرکت و رفتار عادی نیز تغییر می‌خورد. عضلات ساق‌ها رانها بلند و بحرکت غیر عادی مبدل می‌گردد، بنأ در بيرون خانه از همچو بوتها خودداری شود.» او همدا ډول د يادې مجلې د ۱۳۷۰ کال د سلواغې ۵مه په دويمه او دريمه گڼه کې ليکي «زنانی اگر موهای خویش را خينه و رنگ می‌زنند. پلک ها و مژگان و ابروی شانرا چنگ می‌کنند. بالای رواق چشمان خود رنگ نیل می‌زنند، سرخی و سفیده را بر رخسارهای شان

می‌مالند، این چنین آرایش باجازه شوهران شان جایز میباشد. مگر متوجه بوده باشند که با همچو آرایش و زیب و زینت از خانه بیرون جایز نبوده»؛ نن د هغه طالب شاگردان هم ورته کرکجنې څرگندونې کوي. يو له دوي د طلوع تلویزیون سره په گردې ميز کې وايي چې «خاص شرطونه چې هغه يوازې د زانهو لپاره وضعه شوي دا دي چې جامې بايد لنډې نه وي، نازکې نه وي، چسپې نه وي، رنگ يې جذاب نه وي، دويم شرط دا دی چې زانه بايد عطراگين نه وي، له کوره چې وځي خوشبوداره نه وي، دريم دا چې بوټان يې آواز ونکړي دا بوټ چې آواز کوي دا څه مانا لري، دا د ځوانانو لپاره يو اعلان دی چې ای ځوانه ای خاوبرده ما آرایش کرده‌گی از خانه بیرون شده‌ایم شما خاوبرده هستيد و طرف ما نمی‌بينيد!»

دا د ښځو په وړاندې د سياسي اسلام هغه دريځ دی چې لږ تر لږه د ۱۳۰۷ کال راپدېخوا مو په کراتو ليدلی دی. په دې موده کې وينو چې اسلامي بنسټپالان د ټولو لومړی او زيات د ښځو د حقونو او پرمختگونو او په ځان بساينې دښمنان دي، خو بدبختانه يو شمير ميرمنې سره د دې، د ژبې او توکم په بنا له خپلو قومي بنسټپالانو دفاع کوي او دا دفاع په حقيقت کې د بندگۍ د ځنځيرونو د تداوم په مانا ده. که ذکر شوي درې اسلامي امارتونو ته پام وکړو نو جوته کيږي چې ټول اسلامي امارتونه د ښځو په وړاندې يو ډول کرغېرن دريځ او چلند لري. نو د افغانستان ستمخپلو ښځو ته په کار ده چې د اسلامي بنسټپالۍ جن له خپلو اوږو ليرې او د ښځو په يو دموکرات او سکيولار غورځنگ کې د برابرۍ لپاره مبارزه وکړي. اسلامي بنسټپالۍ هيڅ چا ته په تيره بيا ښځو ته هوساينه او رفاه نشي ورکولای!

Peshgaam

August 2023

Political & Analytical

Issue No (2)

با قباحتهای از جنایتکاران، به رنج و آلام ستمدیدگان توهین نکنیم!

سبب می‌شود تا چهره خونین او تطهیر و بر سیمای خون‌آلودش نقاب زیبای «هنر»، «فرهنگ» و «زبان» کشیده شود.

در بیست سال گذشته روشنفکران ما قباحتهای از جنایتکاران را به اوج اش رساندند. تلاش‌های فراوانی برای تطهیر جنایتکاران جهادی صورت گرفت. خیلی از روشنفکران و فرهنگیان به پای جهادی‌ها خم شدند. جهادی‌ها از نویسندگان تا شاعر و ترانه‌سرا و ژورنالیست و آهنگ‌سرا و... استخدام کردند تا وحشی‌گری و خونریزی جنایتکارانه‌شان را به وسیلهٔ

قاتلان نفرت نداشته باشد. عشق او به مردم و یاری او به توده‌های تهیدست، در نفرت بی‌پایان او از دشمنان مردم تجلی می‌یابد.

متأسفانه دیده می‌شود که قباحتهای از جنایتکاران به مشغلهٔ عده‌ای از روشنفکران تبدیل شده است. شماری از روشنفکران با در نظر گرفتن پیوندهای خاص در صدد ویران کردن مرز میان قربانیان و قاتلان، مردم و ستمگران و ستمدیدگان و جنایتکاران هستند. گاه یک شعر، ترانه، اثر هنری، تحقیق و پژوهش، داستان و ترجمه، نقاشی و موسیقی و خدمت به غنای زبان و حتی قیافه و خوش تیپی این و آن جنایتکار

آشکار و پنهان دشمنان مردم تبدیل شده اند. این «بی ایدئولوژی‌ها» در نهایت مدافعان سرسخت ایدئولوژی ستم و غارت هستند.

یکی از ماموریت‌هایی که این «بی ایدئولوژی‌ها» انجام می‌دهند، تحریف تاریخ و از جمله قباحتهای از جنایتکاران و قاتلان است. تاریخ را نمی‌توان با قباحتهای از جنایتکاران تحریف کرد. آنانی که تلاش می‌کنند با تطهیر و قباحتهای از جنایتکاران، تاریخ را تحریف کنند، حامی جنایتکاران هستند؛ ولو صدبار لباس مردم‌دوستی بر تن کنند. همیار مردم مدافع رنجبران و فرودستان نمی‌تواند از

عشق به رهایی و برابری بدون نفرت از ستمگران و جلا دادن بی معنی و بی ارزش است. آنانی که از جلا دادن، قاتلان و شکنجه‌گران متنفر نباشند، ادعای عشق‌شان به مردم، به آزادی و برابری دروغ و ریائی بیش نیست.

تاریخ جوامع طبقاتی، نبرد طبقاتی است. در این نبرد، طبقات ستمکش، فرودست و مدافعان آن در یک طرف و طبقات بهره‌کش، ستمگر و حامیان آن در طرف دیگر صف می‌بندند. آنانی که میان این دو، در رفت‌وآمد اند و ظاهراً بفر ضد «ایدئولوژی» حمل می‌کنند، تجارب نشان داده که اکثرأ در کنار ستمگران قرار گرفته و به حامیان

د افغانستان توتالیتر اسلامي دولتونه او د بنځو ضد کرغین دریځونه

نه کوو چې د دې ډول حاکمیتونو ورځنی چاره ده.

د خادم دین رسول الله اسلامي امارت: وروسته له هغه چې حبیب‌الله ککاني مشهور په خادم دین رسول الله په ۱۳۰۷ کال کې امانی نوې راتوکیدلی تمدن په شا و تمباوه او د اسلامي امارت خپسې یې پر خلکو او په تیره بیا پر میرمنو چې نوې یې د آزادی او پرمختګ په لور ګامونه ایښي وو، خپره کړه، داسې یو ناتار وزیرید چې لادوام لري. دا ناتار چې په لنډه ورته سقویزم ویلې شو، د داسې شاتګپالنی بنیاد یې کینېد چې د نورو بنسټپالو سقویستانو لخوا ورته دوام ورکړل شوی دی. د خادم دین رسول الله تئوکراتیک امارت مخ ۹

زورواکی او اېلونې هغه لړۍ ده چې بیلګې یې دمخه هم لیدل شوي دي. دا بیلګې په څرګنده ښکاره کوي چې سیاسي اسلام که سقویستي وي، که جهادي او که امارتي او ان «جمهوریتي»؛ له بنځو سره یې چلند ستمګرانه، بیرحمانه، غیر انساني، ارتجاعی او اېزاري وي.

په دې لیکنه کې له بنځو سره د سیاسي اسلام د درې کرغینو واکمنیو هغه دریځ او چلند ته ځنلنده کتنه کوو چې بوی یې بې حده ځورونکی دی. دلته، پر میرمنو د دې تئوکراتیکو حاکمیتونو د هغه تیري، شکنجې، وژنې، ځورونې او بیوزلې یادونه

وژني او د عقایدو تفتیش یې ورځنی چاره وي، خو له بنځو سره لایبرحمانه او ستمګرانه چلند کوي. دا واکمنان نه یوازې بنځې له سیاسي، ټولنیز، فرهنگي او اقتصادي ګډون بی برخه کوي، ان د هغوې تن، جامه، بوتان، غږ او خدا هم ځاري.

د مارچ اتمه، د بنځو د مبارزې په ویاړ ټاکلی ورځ، په داسې حال کې رارسېږي چې د افغانستان بنځې د سیاسي اسلام د استبداد تر لاندې ځورونکې او دریدونکې ورځې تیروي. طالبان چې د اسلامي جمهوریت وروسته د واک پر ګدی ناست دي، د سیاسي اسلام د

د سیاسي اسلام واکمنتیا چې تل له استبداد او زورواکی سره مل ده، هغه اسلامي حکومتولي ده چې د تمدن، پرمختګ او د برابری په وړاندې درېږي. د دې تئوکراتیکې واکمنتیا یو کرغین اړخ ښځپنه ده. تئوکراتیک حاکمیتونه، بنځه یو مستقل انسان نه، بلکې د نارینه ملکیت او ابزار ګڼي. دا حاکمیتونه بنځه هغه توکي او متاع شمیري چې نارینه یې څښتن دی او څښتن حق لري په هره بیه دا توکي او متاع وپيري او د برخلیک په اړه یې پرېکړه وکړي. د سیاسي اسلام په حاکمیت کې، واکمنان د دې تر څنګ چې د ټولو انسانانو حقونه او آزادی